

Om dette er et digt, eller en historie, ved jeg ikke. For mig har det stor betydning. Det var uhyre nemt, at skrive.

Som det meste jeg skriver, kom ordene nærmest af sig selv.

Jeg får en masse indre billeder, når jeg læser det. Samtidig morer ordene mig og jeg får en følelse, af lethed.

Mit mentale pulterkammer.

Endnu engang har en sæbeboble revet sig løs.

Den er sprunget lige i øjnene på mig.

*Jeg har blinket et par gange og
vupti fattede jeg det – skide godt.*

Det er ikke så mærkeligt jeg føler en vis lettelse efter jeg er begyndt at rydde op, i mit mentale pulterkammer.

Tingene er bare blevet smidt derind og det gennem 50 år.

Føj for den lede, hvem orker at sortere i sådan en gang bagage?

Jeg gjorde ikke og alle de andre vidste ikke, jeg havde dette roderum.

*Da jeg, dybest set gerne vil have orden på tingene, skammede jeg mig
og derfor, blev ingen inviteret indenfor.*

Så en dag, i juli 2000, var der ikke plads til mere.

Døren kunne ikke lukkes, efter det sidste læs og det væltede ud, med gammelt skrammel.

Ethvert menneske, med bare lidt ordenssans ville gå i panik – så det gjorde jeg –

Godt og grundigt. Meget godt og meget grundigt.

Det var fuldstændig uoverskueligt.

Så jeg startede med, at sætte mig til, at tude i afmagt.

Hvor pokker skulle jeg begynde?

Det gav nu helt sig selv, fordi noget trillede hen, foran mine fødder.

Jeg bukkede mig og samlede det op.

Gud – er det det?

Jeg troede, det var blevet kasseret for længst.

Der var lidt mørkt i pulterkammeret, fordi sådan har jeg altid bedst kunnet lide det.

Men det var for mørkt til, at jeg kunne betragte genstanden ordentligt.

Så jeg tændte lyset.

*Det var blevet noget støvet med årene.
Jeg tørrede tingesten af i min bluse og holdte den op imod pæren.
Vendte den i fingrene og betragtede fra alle vinkler og sider.*

*Det så ikke ud, som jeg huskede det.
Så enten huskede jeg dårligt, eller også så jeg noget andet, end før i tiden.*

*Det var meget underligt, at konstatere.
Jeg blev nysgerrig og tog fat i en gammel skotøjsæske, der stod på gulvet.
Nej – hold da op – hvor var den tung, jeg kunne næsten ikke løfte den.*

*Låget faldt af – ja, det tro da pokker.
Der lå mange af de sten, jeg samlede som barn.
Pudsigt - jeg synes stadig natursten er interessante og smukke, i deres forskellighed.
I dag holder jeg især af dem, med huller.*

*Efterhånden har jeg fået vasket af og sat hylder op.
Fået grovsorteret – efter grundige overvejelser.
Pudsekludene har været i gang, nogen steder.
Nu er jeg nået, til de mere sirlige ting.
Dem, der har været beskyttet pakket ind.*

*Her falder jeg i staver - mindes og undres.
Mit voksne blik opdager ting, som mine barneøjne ikke registrerede.
Og meget af det de registrerede, kan jeg enten ikke huske, eller ikke få øje på i dag.*

*Jeg pakker det forsigtigt ind igen og skriver på pakken, hvad den indeholder.
Det er helt sikkert noget, der skal gemmes.
Lægges der, hvor jeg kan finde det igen – senere – om - mange tanker.*

*Nogle af de gemte sager overvælder mig, med deres erindringer.
De fortæller mig den uforfalskede sandhed,
også selv om, jeg bare lige har vovet et ganske lille glimt af det.*

*Hvad pokker er det i mig, der gør, at en bestemt nuance af en farve –
et lille rundt brudstykke af en genstand – eller en spids ting jeg er så uheldig, at stikke
mig på,
kan vække reaktioner indeni min krop, som er helt ukendte?*

*Nej – det passer ikke – reaktionerne er ikke ukendte –
de har været gemt i det mørke pulterkammer, sammen med alt mig skrammel.*

Bodil Neujahr år 2003.